

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΩΜΑΝΤΗ

ΠΑΣΧΑ ΡΩΜΕΪΚΟ

(Άνεκδοτον—μή συμπεριληφθὲν στὰ ἀπαντά του)

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΠΥΠΗΣ, ο γηραιός φίλος μου, είχεν
έπτα ή ὅκτω καπέλλα, διαφόρων χρωμάτων, σχημάτων και μεγεθών όλα ἐπί παλαιού χρόνου και
ὅλα κατακαίνουργια, τά δοτοία ἐφόρει ἐπί περιτοπής μεταξύ των μαύρων του κατά τές μεγάλας ἔστρας του ἐνιαυτοῦ, δότοια ἔκαμψεν
δύνη ἡ τρεῖς περιπάτους ἀπό τῆς μᾶς πλατείας εἰς
τὴν ἄλλην, διὰ τῆς δόδον Σταδίου. Οὐάζει ἐφόρει
τὸν καθημερινὸν κούκκον του, μὲ τὸ σύλλιον του
διτλωμένον εἰς ὅπτον ἡ δεκαεξάδελφας ἐπὶ τοῦ ὕδωρον, συνένθετα νά
κάθηται ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς τὸ γενικόν παντοπολεῖον, ὑποκύνων
συνήθως μετὰ τῶν φίλων, και ἡτο στωμάλος και δηγεῖτο
πολλὰ κ' ἐμειδιά πρός αὐτούς.

"Οταν ἐμειδία ὁ μπάρμπα Πύπης, δὲν ἐμειδίων μόνον αἱ γονιναὶ¹ τελείων, αἱ παρειαὶ καὶ τὰ οὐλαὶ τῶν ὄδοντων του, ἀλλὰ ἐμειδίων οἱ Ἰλαροὶ και ἐμειδοὶ του, ἐμειδίαι στήλησυνα ἡ σημῆ και πεπλαταυσμένη ὥς του, οἱ μαύραι του ὃν ὁδηγούμενος μὲ λεβύταν και ὡς διὰ κολλήτου εκρού δελεπτυσμένος, και τὸ ὑπογένειον του τὸ λευκόν και ἐπιμελος διατηρησμένον, και σχεδὸν ὁ κούκκος του ὃ σταπερέζ, ὃ δοξὸς ἐπικλινής πρὸς τὸ οὔρα, ὅλα πρὸς αὐτῷ ἐμειδοῖς.
Ἐχει γνωστοὶ περὶ πρόσωτα και ποράγματα ἐν Κερκύρᾳ, ὅλα
τὰ περιέργαρα μετὰ χάρτου εἰς τοὺς φίλους του. Δὲν ἔπαυε ποτὲ
νὰ σεμνεύεται διὰ τὴν προτίμησην τῶν ὀποίων εἰχε δεῖτο ἀείτοε
διὰ τὴν Κερκύραν ὃ βαπτίζεις, και ἔκησεν αρκετά διὰ νά υπερηφρα-
νευθῇ ἐπὶ τὴν ἐλλογῇ ἡ ἔπαιε τῆς αὐτῆς γῆσιν πρὸς διατριψήν
ἡ ἑρακλαπόσα τῆς Ἀνοίστας. Ἐνθεμετο ἀμύδρος τὸν Μουστο-
ζῦδην, μὲν δοτρο, δοτίσσομο και τάντο! Είχε γνωσίσῃ καλῶς τὸν
Μάρτζαρον, μύατονονο! τὸν Κερκύραν Ἀνάντανον (ψάμταρό!)
τὸν Σερπίνο (κέρα φιλόσοφο)! Τὸ τελευταῖον δόνομα ἔδονεν εἰς
ἀοιδῶν Βραΐλαν, διὰ τὸν τίτλον ὃν τοῦ εἰχαν ἀπονεμη; φαίνεται,
οἱ "Ἀγγλοι" (Sir P. E. - Sir Pele!)

Ἐλλε γνωστοὶ εἶποις τὸν Σόλωμο (καὶ πότε!) τοῦ ὄποιον ἀπε-
μνημόνευε και στίχους τινάς, ἀπαγγέλλων αὐτούς κατὰ τὸ
ἔξις ὑπόδειγμα.

'Όσαν τὴν σπίθη κρυμμένην στὴ στάχη, —Εἰος— πάσα μέρη— πετέται κι'
[έναρτε],

ποῦ ἐκρομφόταν γιά μᾶς λευτερά; —Και σκορπεύεται σὲ κάθε μεριά.
Ο μπάρμπα Πύπης ἐλειπεν ὑπὲ τὰ εἴκοσι ἐτη ἐπί τοῦ τόπου
τῆς γεννησίου του. Είχε γυριστεί κόσμον καὶ ἔκαμψεν συγκάτασθαν εἰς τὰς ἀν-
θρωπίνους ἀπελεύς. «Οὖδ' η γῆ ἀνάμαρτης, ἀκα λά τέρρος νὸν
ἐμπεκάμψει». Καὶ ὑπερού, ἀρού οὐδὲ ή γῆ είναι, πῶς θα είναι
πονητός και τοὺς ἰδοτελεῖς, ἔξτητα τὸν ἀνθρωπισμὸν και τὴν
τιμότητα. Ἀπετροπάτει τους φάνους.

Προσαθήσος ἡ ακούτασσος, ὃ ἀπατείαν δὲν ἔχει λάπτη. Ενιστεί πάλιν ἀμάλαττον² κι'
ἐδείκνυνταν συγκάτασθαν εἰς τὰς ἀν-
θρωπίνους ἀπελεύς. «Οὖδ' η γῆ ἀνάμαρτης, ἀκα λά τέρρος νὸν
ἐμπεκάμψει». Καὶ ὑπερού, ἀρού οὐδὲ ή γῆ είναι, πῶς θα είναι
πονητός και τοὺς ἰδοτελεῖς, ἔξτητα τὸν ἀνθρωπισμὸν, δὲν ἔψασθη
ἐμπεκάμψει, ἀλλὰ ινφαλλίμπτει, δὲν ἔχειν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν δι-
φοράν.

Δεν ἡτο ἀμοιδος και θησηκευτικῶν συνωσθημάτων. Τάς δύο ή
τρεῖς προσευχάς, μὲς ἥξενον, τάς ἥξενον ελληνιστι. «Τὰ πατερού
του τὰ ἥξερο φωμέται». «Ἐλεγεν» *«Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος, κυρίος Σα-
βαὼν... ως ἔπι τοιούτοις»*. Οταν μὲ ἡστάθησ δίς ή τρις τι
σημαινει τούτη τὸ ως ἔπι τοιούτοις, προσεπάλλειν γάδιονθων και ἔξη-
γιστο τὸ πρόγραμμα. «Ἄλλα μετά τοῦ ή τρεῖς, ἥμερας ὑποτοροπίζων
πάλιν ἔλεγεν» *«Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος... ως ἔπι τοιούτοις υψίστοις!»*

Ἐν μόνον εἰχε ελάττωμα, οὐτε ἐμέσοις ἀδιάλλακτων του, τὸ ἐκ-
προκαταλήγοντος ἐμέσοις και χωρὶς ν' ἀνέψητον γνώμην ἡ
ἐπιτελέσθη. Πολιτικῶς κατερέθησε δὲ κατὰ τὸν Δυτικόν.
Δὲν ἥθελε ν' ἀκούσων τὸ δόνυμον τοῦ Πάπα, και ἡτο ἀμείλικτος κατηγορος τοῦ φωμαϊκοῦ κλήρου.

Τὴν ἐσπεραν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τοῦ ἑτού 188... περὶ δῶρων
ἐννάτην, γερόντιον τοῦ εὐπρεπῶς ἐνδεδεμένου, καθόδον ἥδηντον νά

ρων θα ἡτο ἵσως πτωχός, δὲν θα είχε 50 λεπτὰ διὰ νά πληρώη
τὸ εἰστητοιον τοῦ σιδηροδρόμου, η θα τὰ είχεν και ἔκαμψεν οἰκονο-
μιαν.

Αλλ' ὅχι δὲν ἡτο πτωχός, δὲν ἡτο ούτε πλούσιος, Είχε διὰ νά
ζηρη. Ήτο εὐλαβής, και είχε τάξιο νά καταβάνη κατ' ἔτος τὸ
Πάσχα πεζός εἰς τὸν Πειραιά, ν' ἀκούνη τὴν Ἀνάστασιν εἰς τὸν
Αγιον Σπυριδωνα και ὅχι εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν, νά ψειτουργήται

ἔκει, και μετά τὴν ἀπόλουσιν, ν' ἀναβαίνη
πάλιν πεζός εἰς τὰς Ἀθήνας.

"Ητο ὁ μπάρμπα-Πύπης, ο γηραιός
φίλος μου, και κατέβανεν εἰς Πειραιά
διὰ ν' ἀκούση τὸ Χορός της Ἀνάστασης τὸν
ναὸν τοῦ θυμωνύμου και προστάτου, διὰ
νά καμία Πάσχα φωμεῖται και ἔνθρωπον η
ψυχὴ του.

Και ὅμως ήτο... Δυτικός.

Ο μπάρμπα-Πύπης ήτο Ιταλοκεσουοιος ἀπλούκος, ἐλληνίδος
μητρός, ἐλλην τὴν καρδιάν, και ὑφίστατο ἀκριν ίσος ὡς και τόσοι
ἄλλοι, το ἀπειρον μεγαλεῖν και τὴν ἀφανί γλυκυτερη τῆς ἐκκλη-
σίας τῆς Ἐλληνικῆς. Ἐκανύάτη ὅτι πατήση του, δότις στο
σταύτωτης τοῦ Ναυπλίουν τον Α'. Εκείνης μεταλήψη φιμεῖται διαν
δύνευεν ν' ἀποδίδησας μὲλιστα πρόση τον έποντο διά τον συ-
στατικοτητα τους τέρατα τὸν ἀγαθόν. Και ὅμως ὅταν, κατόπιν τον
τύντων, φιμαστος τον έποντον της την άμβαδά τον ποντίφικον,
τοιούτην είναν άδιάριστα.

Φαίνεται ὅτι οι Πάπαι τῆς Ρόμης μὲ τὴν συνήθη ἐπιτηδείαν
πολιτική τους, είχον ἀνάγνωστε εἰς τοὺς δημοσιακούλοις τῶν
Ιονίων νήσων τινὰ τῶν εἰς τοὺς ΟΝΤΙΝΑς ἀπονεμένων προνομίων,
ἐπιτέφωντες αὐτοὺς νά συνεργάζων μετά τὸν ὄρθρον διαν
τούς τας εορτάς. Αρκει νά προσνηνήσῃ τις την ἐμβάδα τον ποντίφικον,
τοιούτην είναν άδιάριστα.

Ο μπάρμπα-Πύπης ἐτορεο μεγίστην εὐλάβειαν ποδός τὸν πολι-
ούχον ἄγιον τῆς πατρίδος του και πρός τὸ σεπτὸν αὐτού λειφανον.
Ἐπιτορευεν τοῦ θυμόνα τὴν γεννόμενον κατὰ τῶν θυμωνύμων, τολμη-
σάντων ποτὲ νά ιδρυσαντον ίδονταν θυμωνύμων ἐπ' αντρῷ τῷ ὄρθρῳ
διώρων φωνα (I santo Spirito ha la fto gnes o casu), ὅτι ὁ ἄγιος
ἐπιφανεις οὐκότων εἰς τὴν σημαντικαν μοναχοῦ καπτῶν διαλον ἀναμ-
μένων ἔκαυσεν ἐνώπιον τῶν ἀπολιθωθέντων ἐκ τοῦ τρόμου
φρουρῶν αὐτὸν ἀποτιγανέστατο. Ὅποιον εὐηγίσκετο μαρχῶν διάλας
μπάρμπα, ο μπάρμπα-Πύπης ποτὲ δὲν θα επειρεσει τοιούτην πολλὰς διάλας
ψαχναστον πρόσωπον φράγκους.

Τὴν ἐσπεραν λοιπὸν ἐκείνην τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅτε κατέ-
βαινεν εἰς Πειραιά, πεζός, κρατῶν εἰς τὴν γέλαια τὴν Λαμπάδα του,
ην ἐμέλλε ν' ἀνάψῃ κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, μικρὸν πρὶν φάση εἰς
τὴν παροπάγημα τῆς μέσης ὁδού εκουφαστή και ἡθέλση να κατ. ιον
εἶται ὅλιγον εἰς τὴν παταυτήν. Είχεν ὑπήνεμον τόπον ἔξοθεν μας μάν-
μενον ἔκαυσεν επὶ τῶν γόρων, ἀφοι νέτεσθαις παρὰ τὴν μεσημβρινη γονιάν,
και ἔκεινον και οὐκόστον εἰς τὸν πόλεμον, ἀφοι νέτεσθαις ποτὲ εἰς τὸν πολλὰς διάλας
γυμνασέντον σάλι του. Εβγαλε ἀπὸ τὴν τοσηπν τὴν σπιρτοθήκην
του, ηνακαν πραγέτον και ἐπάντινον εἰς τὴν παταυτήν.

Εκεὶ ἀκούει, διόπιστον τον ελαφόδον θυρόν ως βημάτων ἐπὶ πα-
χειας γόλων, και πρὶν προφθάσει και στραφηι τὸν δηρον δεύτερον δεύτε-
ρον κρότον ελαφρότερον. Ο δεύτερος οὗτος κρότος τοῦ κάπτηκε διτ
τον ως ἀνύψωψενη σκανδάλης φονικού διπλού.

Ἐκείνην τὴν σημαντη είχε ελαμπονθῆ πρὸς ἀντοτάλας δο δούλων,
και τον Αλγάλεω αι κοφωφαι εφάνοσαν πρὸς μεσημβρίαν λευκά-
ζουσι. Η σελήνη, τετάρτην ημέραν ἀγονσαν ἀπὸ της πανσελήνου,
θ' ἀντέτελε μετ' ὅλην λεπτά. Εκεὶ δόπον ἐστοεψε τὴν κεφαλήν
πρὸς τὰ δεξιά, ἔγγιση, τὸν δικέντην κεφαλήκε, ως διηγεῖται ἀγόρτορε. δο
διόδος, οὐδὲ εἰδον ἀκαθάρτην σκάνων, εἰς προβολήν τρόπον τιστα-
μένην, και τείνουσαν ἔγκαρδιων μαρχόν τις ὅπατον η κοντάριον
πρὸς τὸ μέρος αυτον. Πρέστε να δένητο τοιούτην πούτσιον.

Ο μπάρμπα-Πύπης ἐνσηνεν μέσως τον κίνδυνον. Χωρις νά κι-
νηθη ἀλλως ἀπὸ της θέσης του, ετεινε τὴν γέλαια τὸν πρόση τὸν ἄγνω-
στον και ἔχασεν ἐνάγνωσιν.

—Φύλος! καὶ τι θέλεις μάνιστα!

—Ο ἄνθρωπος ἔκαμψε μικρὸν κάνημα³ οπισθοδομητεως, ἄλλα δὲν
ἐπανέρεψε τὸ ὅπλον εἰς εἰρητηκην θέσιν, οὐδὲ κατεβίσθε τὴν σκαν-

δάλην.

—Φύλος! καὶ τι θέλεις δῶμα;

— Πρότερης μὲ ἀπειλητικη φωνήν!

— Τι θέλω και ἐπανέλαβεν δι

μπάρμπα Πύπης. Κάθιμα και

φωνάριο το τοιγάδων μου.

— Και δέν πάς ἀλλού νά τὸ

φωνάριος, φέ; απήντησεν αὐ-

θαδός δο ἄγνωστος. Ηδρες τὸν

τόπο, δέ, για νά φωνάριος τὸ τοιγάδων σου!

— Και γιατι; επανέλαβεν δι μπάρμπα Πύπης. Τι σᾶς ἐβλαψι.

— Δὲν ζέρω ἔγω ἔπ' αὐτά, είτεν δργίλως ο ἀγόρτης ἔδω είναι

ἀποθήκη, ζέρει κόρτα, είχε νιάλλο πρόβατον μέσα. Μόνον κόττας

δέν ζέχει, προσειρέψη μετά σκληρού σαφακαμού, ἐγκλαστήκεις.

— Ήτα πρόδηλος διτ είχεν ἐκλάβη τὸν γηραδὸν μιλον μου ως

δρυνιθοκλόπον, και διά νά τὸν ἐκδικηθῆ, τοῦ ἐλεγεν διτ τάχα δὲν

είχεν δρυνιθες, ἐνφ κυριώς δ ἀγρονόμος διά τὰς ζηνιδάς του ἐφο-

βήμη και ωπλισθή με την καρκαστίναν του.

Ο μπάρμπα Πέπτης έγέλασε πιζωνής πρός τὸν ὑφιστικὸν ὑπαντιγμόν.

— Σὺ έγελάστηκες, ἀπήγητησεν· ἐγὼ κόπταις δὲν ἔλεφτο οὔτε λωποδέτης εἴμαι· ἐγὼ πηγάνιο στὸν Πειραιᾶ ν' ἀσύνοισι Ἀνάστασι στὸν "Ἄγιο Σπυρίδωνα.

Ο χωρισδός έζηγασε.

— Στόν Πειραιά! Στὸν αἱ—Σπυρίδωνα; κι' ἀπὸ ποῦ ἐρχεσαι;

— Αἳ τὴν Ἀθήναν.

— Άπ' τὴν Ἀθήναν; Καὶ δὲν ἔχει ἔσκλησίας, ν' ἀσύνοισι Ἀνάστασι;

— Εγειρεῖς ἔξκλησίας, μὰ ἐγὼ τὸ ἔχο τάξιο, ἀπήγητησεν ὁ μπάρμπα—Πάπης.

Ο χωρισδός ἐσούπησε πρὸς στιγμήν. Είται ἐπανέλαβε.

— Νᾶ φαριστᾶς, καῦμένε...

Καὶ τότε μόνον τατεβίσας τὴν σκανδάλην καὶ ὁρθίσθε τὸ διτλον πρὸς τὸν ὄμοιον του.

— Νά φαριστᾶς, καῦμένε, τὴν ὑμέαν ποῦ ἔμηρονεις αἷδοι εἶδε μή, δὲν τόχο για τίποτες νά σ' ἔξαπλώσθω δῶν χάμουν.. Τοράβια τῶν!

Ο γέρων κεορναρίος εἶχεν ἐγεοῦθ καὶ ἡτομάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ δὲν ἥδυνήμη νά μῆ δόση τελευταίαν ἀπάντησιν.

— Κάνεις ἀδικα καὶ συγχωρεμένα νάσοι ποῦ μὲ προσβάλλεις, εἴπε. Σ' ἐνδιαφοτὸν ποὺ δὲ μὲ ἐτουφέασες, ἀλλὰ τόν βα μέτρε ... δὲν κάνεις καλά νά μὲ πλίνης μᾶς κλέφτη. Ἐγὼ εἴμαι διαβάτης κι' ἐπήγιανα, σοῦ λέω στὸν Πειραιᾶ.

— Ελα, σούλα, σούλα τώρα, φ..., Καὶ οἱ χωρισδός στρέψας τὴν φύγων εἰσιλθεν ἀνατολικῶς διὰ τὴν θύραν τοῦ πειρόλον κι' ἔγινε ἄφαντος.

Ο γέρων-φίλος μου ἐξηρούληθρεν τὸν δρόμον του.

Τὸ σημεριήρχος τὸν δὲν ἐμπόδιε τὸν συμματη-Πέπτην νά ἔξα κολονήμη καὶ ετούτη τὸν συνήθειαν, νά τατεβίσῃ πεζὸς εἰς τὸν Πειραιᾶ, νά προσερχηται εἰς τὸν "Ἄγιον Σπυρίδωνα καὶ νά κάνει Πάσχα ουμέζοι.

Ἐφέτος τὸ μισσομάσκοντον μου ἐπέστρεψεν, ἀν ἥδελα, νά τὸ συνοδεῖον εἰς τὴν προσινάδην τον παύτην. Οὐδὲ προσερχοῦν δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν είχε τὴν συνήθειαν νά ἔστρατος, επτός τοῦ Λετεος τὸ ἄγιον Πάσχα.

¶ Α. Παπαδιαμάρτης

*

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Μην κολαφίζετε ποτὲ τὰ λινά ἀσφόροντα σας διαν πρόσεται να τὰ ἀφίστεται ἀμεταχειρίστα μά για πολὺ καιρῷ, γιατὶ οὐλὶ μόνον θὰ τὰ βρήτε τασιούμενα, ἀλλὰ μὲν πλεισμένα πολλάκις μῆνας θὰ σατίσσουν ἀσφαλῶς. Προτιμητέρων είναι αφού τὰ πλύνεται καὶ τὰ στεγνώσεται, νά τὰ διπλώσεται χωρὶς κόλαν. Στᾶς συμφωνεύουμενα νά τὰ τινάξεται μὲ μπλον καρπού. Τὸ μπλον καρποὶ τὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τοῦ νά κατινίσουν εἰς τὶς πολυσιακίας.

— Οταν θέλετε νά κρυψετε τὰ γουναριά σας καὶ τὰ μάλινα σας ἐνδίματα, βιθίστε παλαιά πανιά εἰς παραφίνην, βάλετε τα στὸ βάθος τοῦ συνταριοῦ ή τοῦ αιχτούντος καὶ εἶτα ἀπότον τὰ ἀπλάτηα εφηργήσατε. Οταν θὰ τὸ μαγεύσετε καθαρίσατε τὸ ἀπό τὰ γουναριά καὶ πλάνατε τὸ ένα κέρι μὲ κρόνονερο.

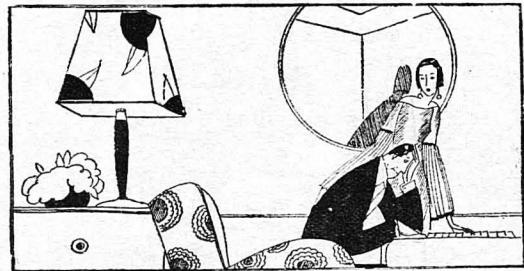
Γιὰ νὰ γνωματηρίσετε τὸ κρέας φρεσοκο πλύνατε τὸ μὲ νερὸ καὶ μὲ ζεῦδη καὶ φάγετε ἐπ' αὐτὸν μικρὴ ποσότητα φυλοκομένου πρεμμεδοῦ. Τὸ κρέας θὰ διαπρητῇ φρεσοποιητον καὶ εἰς τὴν πλέον ἔθρηστον. Τοποθετήσατε ἐπὶ τὸν εφημεριδὸν τὰ ἀπλάτηα σας καὶ δὲν θὰ τὸ επισκεφθῇ ὁ σούρος.

Γιὰ νὰ ἀνοίξετε ἔνα Ταπιούτο ποι—σᾶς Τσενενει, βρέξετε ἔνα πάνι εἰς πολὺ κέπον καὶ τοποθετήσατε τὸ εἰς τὸ μέρος ποῦ σᾶς ἐνοχλεῖ· ὅταν τὸ πάνι κρυψεταις ἔναβορετέ το εἰς τὸ κέπον θερό. Κάμετε τὸ αὐτὸ πέντε ή ἔξη φρεσο. Υπερέστρεψετε τὸ παντό καὶ θὰ ἔχει παλινέρην καὶ δὲν σᾶς στενεύει πλέον.

Γιὰ νὰ κάμετε καινούργια, τὰ πατιά δερμάτινα μαρδα γάντια, ἀναμίζατε εἰς τοὺς ποσότητας, ἀσπάνιδι τοῦ αὐγοῦ, γάλα καὶ μαρδα μελανι. Φρέστε τὸ γάντι καὶ μὲ τὸ ἄλλο κέρι τοῦ τοποθετήστε το στὴν ὑπόληπτη γονιά τοῦ κρεβατιοῦ. Η μινήρες μὲ ἀνεργούμενες τὴν διμή τῆς λεβάντας θὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ θὰ σᾶς ἀφήσουν ησυχο.,

*Αν ἔχετε πολλές μινήρες στὴν κρεβατοκάμαρα σας καὶ σᾶς ἐνοχλοῦντα μασοεψθε ἔνα σφρογγάρι σὲ λάδι λεβάντας καὶ κρεμάστε το στὴν ὑπόληπτη γονιά τοῦ κρεβατιοῦ. Η μινήρες μὲ ἀνεργούμενες τὴν διμή τῆς λεβάντας θὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ θὰ σᾶς ἀφήσουν ησυχο.,

*Η οικοδέσποιν

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

Ο ΒΟΡΡΑΣ

Ἐξεκίνησε μεσάνυχτα ὁ οῆγος ὁ Βορρᾶς ἀπὸ τὸ μαζονόν τον βασίσιον. Ή διγήσασι η μάνια τον σελώνει ταῦλον τον ντέρια καὶ βουνάνια σφραγίσασι στὸν ἀλόγονον τὴν σέλα· χρονὴ βίτσα τοῦ περνάει στὸ ἀντριούμενον κέρι. Καὶ τὴν ὥραν ποὺ φοβάσεται ὁ ἀστρος καβαλλάρης πάστορας περνάει ὁ ἀστρος καβαλλάρης. Τὰ δένδρα τούς καὶ λιγνύτας περνάεισαν πρὸς περάσμα τὰ δουσθύνια τοῦ ἀλόγου τον τὰ χλωρὰ φύτα. Φυσάει τὸ βαῦνον βούνινο καὶ τάργανα τροπάνων στὶς μονιές τους· χτυπάει τὰ χρονᾶ του γτέρια καὶ χρειδούν τὰ στούντες τοῦ λόγγου μὲς στὰ σοτάδια καὶ δὲν σαλεύει τὰ μαρχάνια τοῦ βίτσα του αὖθις πάντα τὰ πετάλα τοῦ ἀλόγου τον ὅργανον σπιθόβιλα στὴν πέτρα. Βουνά καὶ λιγνύτας περνάεισαν πρὸς περάσμα τοῦ λόγγου τοῦ παραδίζου της Πεντάμορφης βιτάσται τοῦ ἀλόγου τον τὰ γκέμια, στὸ παραδίζο της Πεντάμορφης χτυπάει τὰ χρονᾶ του ντέρια. Κ' η Πεντάμορφη ὄντευτε καὶ παραπλεῖτε· Ερχονται οἱ ζεφαντόταδες καὶ τὴν στυτοῦν τὰ ντέρια τους καὶ τραγουδοῦν τὴν νύφη. Κ' ἐγὼ εἴμαι η Νίνφη η Πεντάμορφης κι' είναι οἱ γυμπόδες τοῦ δόξανθο παλληγάρι, ὅγια παιδί καὶ δρήσης καμάρι. Ανοίξτε διώλπατες πόρτες νά μποντεν στὶς καλεσμένους, νά μποντεν οἱ ζεφαντόταδες στὶς γαρα της Πεντάμορφης πορφρούς...

Χώρες καὶ χωριά διαβαίνει ὁ σπόρος καβαλλάρης. Στὸ παραδίζο τῆς ζαρομακείας φρασάει τὸ στριγγό βούνινο. Καὶ η χαρομακεία ἀλαβάστεσαν στὸν ὑπὸ της καὶ κλαίει· Ωμέ! οἱ καλός μου βογγαίει καὶ δεργεται, σύμε οἱ καλός μου ζητάει τὴν ἀγκαλιά μου. Χρόνια ζενητεμένος οἱ ἀνθρωποι, πρόνιασταν τὰ ματάνια του κλεισμένα στὴ μαρνό γη. Ανοίξτε παραθύρα σκεβωμένα, ανοίξτε πόρτες διπλωματαλομένες. Ερχεται ο καλός μου απὸ τὸ δόξανθο παλληγάρι, και βογγαίει για τὴν αγάπη μου. Ζωτανός η πεθαμένος ανοίξτε νάρητη ο καλός μου πιο αἴσθητος.

Χώρες καὶ χωριά διαβαίνει ὁ σπόρος καβαλλάρης. Στὸ ἀπόμερο καλύντι τὸ στηνημένο στὸν βάλτον, στὸ ἀπόμερο τὸ παραθύρο τοῦ Φονγή πρωταρίας βιτάσται τοῦ ἀλόγου τον τὰ γκέμια. Δίνει βιτάσι τὰ λαγονιά του, καὶ τὰ λαγονιά σύνδικον στὸ σοτάδι. Στυτάει ὁ φονγᾶς καὶ τρέψει σὰν τὸ φιλολογάλιο· Τὸν ἔβαλα βαθειά στὴ γῆ, βαθειά εύσκαψε τὸ ματωμένο χόμα. Βαρφού ποτρούν κύλησαν στὰ στήμα του τὰ λαφιώνα καὶ τὸ κορτόπιστο δάσην ἀπό τὴν ἀμαρτία μου. Βαθειά εξακαψα τὸ χόμα. Μά σύμε τὸ αἴμα τοῦ ἀλόγου ποτρούν στὸ στηνημένον παραθύρον τοῦ παραθύρου τοῦ ποτρούν. Βαστάτε πόρτες μὲ τὶς διπλές ἀμπάρες, βαστάτε παραθύρια μὲ τὰ σιδερένια μάνταλα... Ήμαρτον, κύριε, ημαρτον.

Χώρες καὶ χωριά διαβαίνει ὁ σπόρος καβαλλάρης. Μέσ στὸ βασίλειο τὸ στεγανό οὐρίδος ὁ πόνγος μου. Στοῦ πόνγον τὸ παπαδίζοντας πάντας τοῦ ἀλόγου τον τὰ γκέμια. Χτυπάει τὰ χρονᾶ μές στὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ στριγγό τὸ βούνινο φυσαίει. Ωμέ! Οι πατροί ζεφαντόταδες δένονται τὴν πόρτα μου. Ωμέ! ή καλή τὸ πατέλον καιροῦ μοιολογάρια στὸ παραθύρο μου. Τὴν ἔβαλα βαθειά στὴ γῆ, βαθειά εξακαψα τὸ χόμα καὶ ἀπάνω στὴ λαβωμένη τὴν καθιδιά εξηλόγησα βαρφού ποτρούν. Τῆς ληρωμάντας τὸ κορτόσιον δάσην ἀπό τὴν ἀμαρτία μου. Ωμέ! τὸ αἴμα της ζενητανίας στὰ βαθειά μεσάνυχτα. Η κατάσια δένοιται τὰ παμιθάνια μου. Βαστάτε πόρτες διπλωματαλομένες... Κύριε, ελέπησε...

Μεσάνυχτα ζεκίνησεν ὁ Ρήγας ὁ Βορρᾶς ἀπὸ τὸ μαζονύ τον βασίλειο. Περνάει βούνά καὶ λιγνύτας, κώδρας καὶ κορών. Τὰ δέντρα τούς καὶ λιγνύτας πατέλονται στὸ πέρασμα του. Τὰ βουνάνια τοῦ ἀλόγου τον τὰ χλωρὰ φύτα. Φυσάει τὸ στριγγό τον βούνινο καὶ τὰ γαργαράνια κρούνησταν ποτρούν ταῖς μονιές τους, χτυπάει τὰ χρονᾶ του ντέρια καὶ τὰ χλωρὰ φύτα. Φυσάει τὸ στριγγό τον βούνινο καὶ τὰ γαργαράνια κρούνησταν ποτρούν ταῖς μονιές τους, χτυπάει τὰ χρονᾶ του ντέρια καὶ τὰ χλωρὰ φύτα. Φυσάει τὸ στριγγό τον βούνινο καὶ τὰ γαργαράνια κρούνησταν ποτρούν ταῖς μονιές τους, χτυπάει τὰ χρονᾶ του ντέρια καὶ τὰ χλωρὰ φύτα. Πανύλως Νιρβάνας